

¹Da aber das Volk sah, daß Mose verzog, von dem Berge zu kommen, sammelte sich's wider Aaron und sprach zu ihm: Auf, mache uns Götter, die vor uns her gehen! Denn wir wissen nicht, was diesem Mann Mose widerfahren ist, der uns aus Ägyptenland geführt hat.²Aaron sprach zu ihnen: Reißt ab die goldenen Ohrenringe an den Ohren eurer Weiber, eurer Söhne und eurer Töchter und bringet sie zu mir.³Da riß alles Volk seine goldenen Ohrenringe von ihren Ohren, und brachten sie zu Aaron.⁴Und er nahm sie von ihren Händen und entwarf's mit einem Griffel und machte ein gegossenes Kalb. Und sie sprachen: Das sind deine Götter, Israel, die dich aus Ägyptenland geführt haben!⁵Da das Aaron sah, baute er einen Altar vor ihm und ließ ausrufen und sprach: Morgen ist des HERRN Fest.⁶Und sie standen des Morgens früh auf und opferten Brandopfer und brachten dazu Dankopfer. Darnach setzte sich das Volk, zu essen und zu trinken, und standen auf zu spielen.⁷Der HERR aber sprach zu Mose: Gehe, steig hinab; denn dein Volk, das du aus Ägyptenland geführt hast, hat's verderbt.⁸Sie sind schnell von dem Wege getreten, den ich ihnen geboten habe. Sie haben sich ein gegossenes Kalb gemacht und haben's angebetet und ihm geopfert und gesagt: Das sind deine Götter, Israel, die dich aus Ägyptenland geführt haben.⁹Und der HERR sprach zu Mose: Ich sehe, daß es ein halsstarriges Volk ist.¹⁰Und nun laß mich, daß mein Zorn über sie ergrimme und sie vertilge; so will ich dich zum großen Volk machen.¹¹Mose aber flehte vor dem HERRN, seinem Gott,

¹وَلَمَّا رَأَى السَّعْبُ أَنَّ مُوسَى أَبْطَأَ فِي التَّزْوِيلِ مِنَ الْجَبَلِ، اجْتَمَعَ السَّعْبُ عَلَى هَارُونَ وَقَالُوا لَهُ، فَمَا اصْنَعْ لَنَا آلِهَةً تَسِيرُ أَمَامَنَا، لِأَنَّ هَذَا مُوسَى الرَّجُلَ الَّذِي أَصْعَدَنَا مِنْ أَرْضِ مِصْرَ لَا نَعْلَمُ مَاذَا أَصَابَهُ.² فَقَالَ لَهُمْ هَارُونُ، انزِعُوا أَقْرَاطَ الذَّهَبِ الَّتِي فِي آذَانِ نِسَائِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَأْتُونِي بِهَا.³ فَتَرَغَ كُلُّ السَّعْبِ أَقْرَاطَ الذَّهَبِ الَّتِي فِي آذَانِهِمْ وَأَتَوْا بِهَا إِلَى هَارُونَ.⁴ فَاحَدَّ ذَلِكَ مِنْ أَيْدِيهِمْ وَصَوَّرَهُ بِالْإِزْمِيلِ وَصَنَعَهُ عِجْلاً مَسْبُوكاً. فَقَالُوا، هَذِهِ آلِهَتُكَ يَا إِسْرَائِيلُ الَّتِي أَصْعَدْتُكَ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ.⁵ فَلَمَّا تَطَرَّ هَارُونُ بَنَى مَذْبَحاً أَمَامَهُ، وَتَادَى هَارُونُ وَقَالَ، عَدَاءٌ عِيدٌ لِلرَّبِّ.⁶ فَتَكْرَرُوا فِي الْعَدِ وَأَصْعَدُوا مُحْرَقَاتٍ وَوَدَّعُوا ذَبَائِحَ سَلَامَةٍ. وَجَلَسَ السَّعْبُ لِلْأَكْلِ وَالشَّرْبِ ثُمَّ قَامُوا لِلْعِبِّ.⁷ فَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، اذْهَبْ انزِلْ. لِأَنَّهُ قَدْ فَسَدَ سَعْبُكَ الَّذِي أَصْعَدْتُهُ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ.⁸ رَاغُوا سَرِيعاً عَنِ الطَّرِيقِ الَّذِي أَوْصَيْتُهُمْ بِهِ. صَنَعُوا لَهُمْ عِجْلاً مَسْبُوكاً وَسَجَدُوا لَهُ وَدَبَّحُوا لَهُ وَقَالُوا، هَذِهِ آلِهَتُكَ يَا إِسْرَائِيلُ الَّتِي أَصْعَدْتُكَ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ.⁹ وَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، رَأَيْتُ هَذَا السَّعْبَ وَإِذَا هُوَ سَعْبٌ صُلْبُ الرِّقَبَةِ.¹⁰ فَالآنَ انزِكْنِي لِيَحْمَى عَضْبِي عَلَيْهِمْ وَأَفِيئَهُمْ، فَأَصْبِرْكَ سَعْباً عَظِيماً.¹¹ فَتَصَرَخَ مُوسَى أَمَامَ الرَّبِّ إِلَهِهِ، وَقَالَ، لِمَاذَا يَا رَبُّ يَحْمَى عَضْبُكَ عَلَى سَعْبِكَ الَّذِي أَخْرَجْتَهُ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ بِقُوَّةِ عَظِيمَةٍ وَبِدِ شَدِيدَةٍ.¹² لِمَاذَا بَنَيْتُمْ الْمِصْرِيِّينَ قَائِلِينَ، أَخْرِجْهُمْ يَخْبِتَ لِيَقْتُلُهُمْ فِي الْجِبَالِ وَبُغْيَتِهِمْ عَنِّي وَجِهَ الْأَرْضِ. ارْجِعْ عَنِّي حُمُومَ عَضْبِكَ وَأَنْدَمْ عَلَى السَّرِّ بِسَعْبِكَ.¹³ أَذْكَرُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَإِسْرَائِيلَ عَبِيدَكَ الَّذِينَ خَلَفَتْ لَهُمْ بِنَفْسِكَ وَقُلْتَ لَهُمْ، أَكثُرُ تَسْلِكُمْ كَنُجُومِ السَّمَاءِ، وَأَعْطَيْتُمْ تَسْلِكُمْ كُلَّ هَذِهِ الْأَرْضِ الَّتِي تَكَلَّمْتُ عَنْهَا قِيَمَلِكُوتَهَا إِلَى الْآبِدِ.¹⁴ فَتَدِمَ الرَّبُّ عَلَى السَّرِّ الَّذِي قَالَ إِنَّهُ يَفْعَلُهُ بِسَعْبِهِ.¹⁵ فَانصَرَفَ مُوسَى وَتَزَلَّ مِنَ الْجَبَلِ وَلَوْحَا الشَّهَادَةِ فِي يَدِهِ، لَوْحَانِ مَكْتُوبَانِ عَلَى جَانِبَيْهِمَا. مِنْ هُنَا وَمِنْ هُنَا كَانَا مَكْتُوبَيْنِ.¹⁶ وَاللُّوحَانِ هُمَا صَنَعَهُ اللَّهُ، وَالْكِتَابَةُ كِتَابَةُ اللَّهِ مَنْفُوسَةٌ عَلَى اللُّوحَيْنِ.¹⁷ وَسَمِعَ يَسُوعُ صَوْتَ السَّعْبِ فِي هُنَافِهِ، فَقَالَ لِمُوسَى، صَوْتُ قِتَالٍ فِي الْمَخَلَّةِ.¹⁸ فَقَالَ، لَيْسَ صَوْتُ صِيَاغِ التُّصْرَةِ وَلَا صَوْتُ صِيَاغِ الْكُسْرَةِ. بَلْ صَوْتُ غِنَاءٍ أَمَا سَامِعُ.¹⁹ وَكَانَ عِنْدَمَا افْتَرَبَ إِلَى الْمَخَلَّةِ أَنَّهُ أَبْصَرَ الْعِجْلَ وَالرَّقْصَ. فَحَمِيَ عَضْبُ مُوسَى وَطَرَحَ اللُّوحَيْنِ مِنْ يَدَيْهِ

und sprach: Ach HERR, warum will dein Zorn ergrimmen über dein Volk, das du mit großer Kraft und starker Hand hast aus Ägyptenland geführt?¹² Warum sollen die Ägypter sagen und sprechen: Er hat sie zu ihrem Unglück ausgeführt, daß er sie erwürgte im Gebirge und vertilgte vom Erdboden? Kehre dich von dem Grimm deines Zornes und laß dich gereuen des Übels über dein Volk.¹³ Gedenke an deine Diener Abraham, Isaak und Israel, denen du bei dir selbst geschworen und verheißen hast: Ich will euren Samen mehren wie die Sterne am Himmel, und alles Land, das ich euch verheißen habe, will ich eurem Samen geben, und sie sollen's besitzen ewiglich.¹⁴ Also gereute den HERRN das Übel, das er drohte seinem Volk zu tun.¹⁵ Mose wandte sich und stieg vom Berge und hatte zwei Tafeln des Zeugnisses in seiner Hand, die waren beschrieben auf beiden Seiten.¹⁶ Und Gott hatte sie selbst gemacht und selber die Schrift eingegraben.¹⁷ Da nun Josua hörte des Volks Geschrei, daß sie jauchzten, sprach er zu Mose: Es ist ein Geschrei im Lager wie im Streit.¹⁸ Er antwortete: Es ist nicht ein Geschrei gegeneinander derer, die obliegen und unterliegen, sondern ich höre ein Geschrei eines Singetanzes.¹⁹ Als er aber nahe zum Lager kam und das Kalb und den Reigen sah, ergrimmte er mit Zorn und warf die Tafeln aus seiner Hand und zerbrach sie unten am Berge²⁰ und nahm das Kalb, das sie gemacht hatten, und zerschmelzte es mit Feuer und zermalmte es zu Pulver und stäubte es aufs Wasser und gab's den Kindern Israel zu trinken²¹ und sprach zu Aaron: Was hat

وَكَسَّرَهُمَا فِي اسْقَلِ الْجَبَلِ،²⁰ ثُمَّ أَحَدَ الْعِجْلَ الَّذِي صَنَعُوا وَأَحْرَقَهُ بِالنَّارِ، وَطَخَنَهُ حَتَّى صَارَ تَاعِمًا، وَدَرَّاهُ عَلَى وَجْهِ الْمَاءِ، وَسَقَى بَنِي إِسْرَائِيلَ. وَقَالَ مُوسَى لِهَارُونَ، مَاذَا صَنَعَ بِكَ هَذَا الشَّعْبُ حَتَّى جَلَبَتَ عَلَيْهِ حَظِيئَةَ عَظِيمَةً.²² فَقَالَ هَارُونَ، لَا يَحْمَ عَصَبُ سَيِّدِي. أَنْتَ تَعْرِفُ الشَّعْبَ أَنَّهُ شَرِيرٌ.²³ فَقَالُوا لِي، اصْنَعْ لَنَا آلِهَةً تَسِيرُ أَمَامَنَا. لَأَنَّ هَذَا مُوسَى الرَّجُلَ الَّذِي أَضَعَدْنَا مِنْ أَرْضِ مِصْرَ لَا تَعْلَمُ مَاذَا أَصَابَهُ.²⁴ فَقُلْتُ لَهُمْ، مَنْ لَهُ ذَهَبٌ فَلْيَبْرِئْهُ وَبُعْطِي. فَطَرَحْنَاهُ فِي النَّارِ فَخَرَجَ هَذَا الْعِجْلُ.²⁵ وَلَمَّا رَأَى مُوسَى الشَّعْبَ أَنَّهُ مُعَرَّى لَأَنَّ هَارُونَ كَانَ قَدْ عَزَّاهُ لِلْهَرَّةِ بَيْنَ مُقَاوِمِيهِ²⁶ وَقَفَّ مُوسَى فِي بَابِ الْمَحَلَّةِ، وَقَالَ، مَنْ لِلرَّبِّ قَالِي. فَاجْتَمَعَ إِلَيْهِ جَمِيعُ بَنِي لَأوِي.²⁷ فَقَالَ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، صَعُّوا كُلُّ وَاحِدٍ سَبْعَةَ عَلَى فَحِذِهِ وَمُزُّوا وَارْجِعُوا مِنْ بَابِ إِلَى بَابٍ فِي الْمَحَلَّةِ، وَأَقْلُوا كُلُّ وَاحِدٍ أَحَاهُ وَكُلُّ وَاحِدٍ صَاحِبَهُ وَكُلُّ وَاحِدٍ قَرِيْبَهُ.²⁸ فَفَعَلَ بَنُو لَأوِي بِحَسَبِ قَوْلِ مُوسَى. وَوَقَعَ مِنَ الشَّعْبِ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ تَحْوُ ثَلَاثَةَ آلَافٍ رَجُلًا.²⁹ وَقَالَ مُوسَى، امْلَأُوا أَيْدِيكُمْ الْيَوْمَ لِلرَّبِّ، حَتَّى كُلُّ وَاحِدٍ بِإِثْمِهِ وَبِأَخِيهِ، فَبُعْطِيكُمْ الْيَوْمَ بَرَكَةً،³⁰ وَكَانَ فِي الْعَدَدِ أَنَّ مُوسَى قَالَ لِلشَّعْبِ، أَنْتُمْ قَدْ أَخْطَأْتُمْ حَظِيئَةَ عَظِيمَةً. فَأَضَعَدَ الْآنَ إِلَى الرَّبِّ لَعَلِّي أَكْفُرُ حَظِيئَتِكُمْ.³¹ فَارْجَعَ مُوسَى إِلَى الرَّبِّ وَقَالَ، أَوِ قَدْ أَخْطَأَ هَذَا الشَّعْبُ حَظِيئَةَ عَظِيمَةً وَصَنَعُوا لِأَنْفُسِهِمْ آلِهَةً مِنْ ذَهَبٍ. وَالْآنَ إِنْ عَفَرْتَ حَظِيئَتَهُمْ وَإِلَّا فَاْمُخِنِي مِنْ كِتَابِكَ الَّذِي كَتَبْتَ.³³ فَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، مَنْ أَخْطَأَ إِلَيَّ أَهْجُوهُ مِنْ كِتَابِي.³⁴ وَالْآنَ اذْهَبْ اهُدِ الشَّعْبَ إِلَى حَيْثُ كَلَّمْتُكَ. هُوَذَا مَلَائِكِي يَسِيرُ أَمَامَكَ. وَلَكِنْ فِي يَوْمِ أُفْتِقَادِي أَفْتَقِدُ فِيهِمْ حَظِيئَتَهُمْ.³⁵ فَصَرَبَ الرَّبُّ الشَّعْبَ لِأَنَّهُمْ صَنَعُوا الْعِجْلَ الَّذِي صَنَعَهُ هَارُونَ.

dir das Volk getan, daß du eine so große Sünde über sie gebracht hast?²² Aaron sprach: Mein Herr lasse seinen Zorn nicht ergrimmen. Du weißt, daß dies Volk böse ist.²³ Sie sprachen zu mir: Mache uns Götter, die vor uns her gehen; denn wir wissen nicht, wie es diesem Manne Mose geht, der uns aus Ägyptenland geführt hat.²⁴ Ich sprach zu ihnen: Wer Gold hat, der reiße es ab und gebe es mir. Und ich warf's ins Feuer; daraus ist das Kalb geworden.²⁵ Da nun Mose sah, daß das Volk zuchtlos geworden war (denn Aaron hatte sie zuchtlos gemacht, zum Geschwätz bei ihren Widersachern),²⁶ trat er an das Tor des Lagers und sprach: Her zu mir, wer dem HERRN angehört! Da sammelten sich zu ihm alle Kinder Levi.²⁷ Und er sprach zu ihnen: So spricht der HERR, der Gott Israels: Gürtet ein jeglicher sein Schwert um seine Lenden und durchgehst hin und zurück von einem Tor zum andern das Lager, und erwürge ein jeglicher seinen Bruder, Freund und Nächsten.²⁸ Die Kinder Levi taten, wie ihnen Mose gesagt hatte; und fielen des Tages vom Volk dreitausend Mann.²⁹ Da sprach Mose: Füllet heute eure Hände dem HERRN, ein jeglicher an seinem Sohn und Bruder, daß heute über euch der Segen gegeben werde.³⁰ Des Morgens sprach Mose zum Volk: Ihr habt eine große Sünde getan; nun will ich hinaufsteigen zu dem HERRN, ob ich vielleicht eure Sünde versöhnen möge.³¹ Als nun Mose wieder zum HERRN kam, sprach er: Ach, das Volk hat eine große Sünde getan, und sie haben sich goldene Götter gemacht.³² Nun vergib

ihnen ihre Sünde; wo nicht, so tilge mich auch aus deinem Buch, das du geschrieben hast.³³ Der HERR sprach zu Mose: Was? Ich will den aus meinem Buch tilgen, der an mir sündigt.³⁴ So gehe nun hin und führe das Volk, dahin ich dir gesagt habe. Siehe, mein Engel soll vor dir her gehen. Ich werde ihre Sünde wohl heimsuchen, wenn meine Zeit kommt heimsuchen.³⁵ Also strafte der HERR das Volk, daß sie das Kalb hatten gemacht, welches Aaron gemacht hatte.